

Odpovědnost státu za škodu

Jestliže proti účastníku de facto probíhalo trestní stíhání, v jehož rámci byl i vzat do vazby, mohla mu být nepochybně tímto trestním stíháním způsobena újma. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že de iure trestní stíhání proti žalobci nikdy nebylo (řádně) zahájeno, neboť opatření o sdělení obvinění bylo od počátku nicotné. Odpovědnost státu za škodu způsobenou nicotným rozhodnutím je ve své podstatě odpovědností za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) a § 7 a § 8 zákona č. [82/1998](#) Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 5292/2014, ze dne 28.2.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) Ing. M. H., b) Heleny H., c) J. H. a d) Ing. J. H., zastoupených JUDr. P.Č., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16, o náhradu újmy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 70/2011, o dovolání žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2012, č. j. 30 Co 340/2012-132, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 30. 3. 2011 se žalobci domáhali náhrady nemajetkové újmy, která jim měla vzniknout v důsledku trestního stíhání a vazby žalobce a). Věc podezření žalobce a) z trestného činu zpronevěry ve spolupachatelství byla odložena, neboť trestní stíhání bylo nepřípustné z důvodu promlčení. Žalobci b), c) a d) jsou manželka a synové žalobce a), před zahájením trestního stíhání žili všichni žalobci jako normální řádná rodina, pro všechny žalobce však trestní stíhání a vazba žalobce a) znamenaly velký otřes a poznamenaly jejich duševní stav.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 31. 1. 2012, č. j. 19 C 70/2011-91, zamítl žalobu o zaplacení částky 1 000 000 Kč s příslušenstvím žalobci a) (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení částky 500 000 Kč s příslušenstvím žalobkyni b) a částek 250 000 Kč s příslušenstvím každému ze žalobců c) a d) (výrok II) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

3. Městský soud v Praze jako soud odvolací výrokem I napadeného rozsudku rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalobci a) ve výrocích I a III potvrdil; ve vztahu k žalobcům b), c) a d) rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II a III zrušil a věc v tomto rozsahu postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu prvního stupně. Ve výroku II napadeného rozsudku rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

4. Soud prvního stupně vyšel z následujících skutkových zjištění. Žalobce a) byl obviněn z trestného činu zpronevěry spáchaného ve formě spolupachatelství a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 20. 3. 1997 byl vzat do vazby. Usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 23. 6. 1997 byl propuštěn na svobodu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2007 byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 2008 byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti usnesení o vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Z odůvodnění tohoto usnesení je patrné, že sdělení obvinění odporuje zákonným požadavkům § 160

odst. 1 trestního řádu.

5. Dále soud prvního stupně zjistil, že usnesením Policie České republiky ze dne 31. 3. 2008, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2008, byla věc podezření z trestného činu odložena, neboť trestní stíhání bylo nepřipustné z důvodu promlčení. Dne 12. 6. 2008 „dostal“ JUDr. Tomáš Mácha, obhájce žalobce a), usnesení o odložení věci. Žalobci uplatnili nárok u žalované dne 30. 9. 2010, žalovaná stanoviskem doručeným žalobcům dne 9. 3. 2011 sdělila, že žádosti nevyhoví.

6. Soud prvního stupně věc po právní stránce posoudil podle zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“. Uvedl, že podle ustanovení § 7 odst. 1 OdpŠk má právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím pouze účastník řízení, u žalobců b), c) a d) proto není dána aktivní legitimace. Dále se soud zabýval vznesenou námitkou promlčení a přisvědčil jí. Podle ustanovení § 137 odst. 2 trestního řádu, má-li osoba, již je třeba usnesení oznámit, obhájce, a oznamuje-li se usnesení doručením opisu, doručuje se jen obhájci. Usnesení o odložení věci ze dne 31. 3. 2008 bylo obhájci žalobce a) řádně doručeno dne 12. 6. 2008. Zcela irelevantní je tvrzení žalobců o tom, že se o odložení trestního stíhání dověděli až 28. 4. 2010. Stát nemůže v žádném případě odpovídat za nedostatek komunikace mezi žalobcem a) a jeho obhájcem. Šestiměsíční promlčecí doba proto marně uplynula, podle soudu prvního stupně počala běžet ode dne právní moci usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti usnesení o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, tedy od 4. 3. 2008. Již v tomto usnesení byl uveden právní názor trestního soudu o promlčení trestního stíhání. Usnesení policie o odložení věci bylo vydáno s ohledem na vázanost uvedeným právním názorem.

7. Odvolací soud zopakoval dokazování usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 2008 a zjistil, že toto usnesení bylo doručeno obhájci žalobce a) dne 17. 3. 2008. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že Vrchní soud v Praze shledal správným závěr Městského soudu v Praze o tom, že dopad opatření o sdělení obvinění v této věci je nulitní pro závažné vady. S ohledem na nulitní účinky sdělení obvinění je věc ve stadiu před sdělením obvinění, tj. před rozhodnutím o zahájení trestního stíhání. Odvolací soud provedl dokazování obsahem spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 41 C 66/2011, z něž zjistil, že rozsudkem ze dne 14. 5. 2012 byla zamítnuta žaloba žalobce a) proti JUDr. Tomáši Máchovi, jeho bývalému obhájci, o náhradu škody. Důvodem zamítnutí žaloby byl závěr o nepromlčení nároku žalobce a) proti České republice na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě, když promlčecí doba začíná běžet od právní moci zprošťujícího rozhodnutí, přičemž rozhodnutí o odložení věci ze dne 31. 3. 2008 dosud nenabylo právní moci.

8. Odvolací soud z uvedených důkazů zjistil, že žalobci a) bylo v roce 1997 sděleno obvinění, následně však bylo soudy pravomocně (usneseními ze dne 29. 6. 2007 a 4. 3. 2008) rozhodnuto o tom, že předmětné sdělení obvinění pro své závažné vady nemělo žádný právní dopad, mělo nulitní účinky. Poté byla věc odložena pro nepřipustnost trestního stíhání z důvodu promlčení.

9. Odvolací soud věc po právní stránce posoudil tak, že formálně žalobce a) nebyl nikdy trestně stíhán, neboť úkon, jímž se zahajuje trestní stíhání, tj. sdělení obvinění, neměl žádné právní účinky. Fakticky však žalobce a) stíhán byl. Protože by bylo absurdní zastavovat trestní stíhání, které neexistuje, bylo posléze vydáno rozhodnutí o odložení věci pro nepřipustnost trestního stíhání. Je nepochybné, že na žalobce se již v té době pohlíželo jako na osobu, která není trestně stíhaná, neboť o odložení věci se rozhoduje před zahájením trestního stíhání. Žalobce a) tedy fakticky byl trestně stíhán, toto faktické trestní stíhání skončilo pravomocným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2007 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 2008, jímž bylo s konečnou platností a závazně vysloveno, že sdělení obvinění nemělo právní účinky, tedy že žalobce a)

nebyl v uvedené věci právně účinně obviněn a nebylo proti němu zahájeno trestní stíhání. Z tohoto důvodu je uvedené rozhodnutí třeba považovat za rozhodnutí o „skončení“ trestního stíhání, jimiž bylo „zrušeno“ sdělení obvinění.

10. Podle ustanovení § 32 odst. 3 OdpŠk začíná promlčecí doba běžet od okamžiku, kdy se poškozený dověděl o vzniklé nemajetkové újmě. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu újmy zrušení rozhodnutí, jako v posuzovaném případě, uplatní se § 32 odst. 1 věta druhá OdpŠk, podle které promlčecí doba běží od okamžiku doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Za zrušovací rozhodnutí je podle odvolacího soudu třeba považovat usnesení Vrchního soudu v Praze, které bylo obhájci žalobce doručeno dne 17. 3. 2008. Toho dne začala plynout šestiměsíční promlčecí lhůta, která marně uplynula dne 17. 9. 2008, závěr soudu prvního stupně o promlčení nároku žalobce a) je proto správný. S ohledem na uvedené není významné, zda a kdy nabylo právní moci rozhodnutí Policie České republiky ze dne 31. 3. 2008 o odložení věci.

11. Pokud jde o žalobce b), c), a d), je nepochybné, že jejich nárok není dán podle zákona č. [82/1998](#) Sb., je však třeba posoudit, zda lze nároky uvedených žalobců přiznat podle ustanovení § 11 a násl. zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník.

II. Dovolání a vyjádření k němu

12. Rozsudek odvolacího soudu napadl v jeho potvrzující části dovoláním žalobce a), který uvedl následující.

13. Podle žalobce má zásadní právní význam otázka počátku běhu promlčecí lhůty podle ustanovení § 32 odst. 3 OdpŠk v případě, kdy je úkon sdělení obvinění považován soudem za nicotný. Žalobce uvádí, že výroková část rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 2008 se netýká postavení žalobce ani sdělení obvinění. Pouze v odůvodnění je uvedeno, že dosavadní přípravné řízení a úkony v něm učiněné mají nulitní účinky. Není proto správná interpretace odvolacího soudu, podle které bylo uvedeným usnesením „rozhodnuto o tom, že předmětné sdělení obvinění nemělo žádný dopad“. Procesně nastala situace, že věc byla vrácena do přípravného řízení, tedy trestní stíhání pokračovalo, a ukončeno bylo až odložením věci usnesením vyšetřovatele.

14. Žalobce je toho názoru, že počátek běhu promlčecí lhůty musí být jasně seznatelný, nikoliv obtížně dovoditelný výkladem. V daném případě by z výroku usnesení Městského soudu v Praze nebo Vrchního soudu v Praze muselo být zřejmé, že právní mocí těchto rozhodnutí nadále obžalovaný není stíhán, tedy se trestní stíhání vůči němu zastavuje nebo se věc odkládá. Vrácení věci státnímu zástupci k došetření však tento význam nemá. Po něm naopak trestní stíhání pokračuje.

15. Až teprve usnesení Policie České republiky ze dne 31. 3. 2008 je usnesením, z jehož výrokové části lze učinit závěr, že trestní stíhání proti žalobci končí. Toto usnesení však bez ohledu na vyznačenou doložku právní moci není pravomocné, neboť nebylo doručeno všem poškozeným.

16. Žalobce dále vytýká odvolacímu soudu i to, že se nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se běhu lhůt a že porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je poměrně velmi stručné a obsahuje pouze odkaz na dvě rozhodnutí, která je těžko možno považovat za ustálenou judikaturu.

17. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

18. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

19. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř., a splňovalo náležitosti podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.

20. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

21. Podle § 237 o. s. ř. odst. 1 písm. c) je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

22. Podle odstavce 3 téhož ustanovení má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

23. Zásadní právní význam nezakládá otázka dostatečnosti odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, neboť odůvodnění napadeného rozsudku je v souladu s ustálenou judikaturou soudu dovolacího, když je z něj zřejmé, na základě jakých důvodů odvolací soud rozhodl (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3000/2012, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

24. Otázka, od kdy počíná běžet promlčecí lhůta pro uplatnění nároku na zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním a vazbou (podle ustanovení § 32 odst. 3 OdpŠk) v případě trestního stíhání, které sice fakticky proběhlo, ale bylo zahájeno nicotným opatřením o sdělení obvinění, nebyla dosud v judikatuře Nejvyššího soudu řešena. Dovolání je proto přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c), ve spojení s § 237 odst. 3 o. s. ř.

IV. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

25. Podle ustanovení § 32 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody podle tohoto zákona promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí.

26. Podle ustanovení § 32 odst. 3 věty první OdpŠk se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.

27. Nejvyšší soud připomíná, že podle jeho ustálené judikatury odpovídá stát za újmu způsobenou obviněnému (obžalovanému) trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím trestním rozhodnutím, pokud ke skončení trestního stíhání došlo z určitých (v § 12 OdpŠk neuvedených) důvodů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1388/2004).

28. Jestliže proti žalobci de facto probíhalo trestní stíhání, v jehož rámci byl i vzat do vazby, mohla mu být nepochybně tímto trestním stíháním způsobena újma. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že de iure trestní stíhání proti žalobci nikdy nebylo (řádně) zahájeno, neboť opatření o sdělení obvinění bylo od počátku nicotné.

29. Nejvyšší soud se ve své judikatuře vyjádřil k odpovědnosti státu za škodu způsobenou nicotným správním rozhodnutím. Uvedl, že „za použití výkladového argumentu a *minori ad maius* je ... třeba dovodit, že odpovědnost státu za škodu způsobenou nicotným rozhodnutím je ve své podstatě odpovědností za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) a § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb. I když tedy předmětná rozhodnutí vydaná v posuzované věci ve stavebním řízení nebyla zrušena pro nezákonnost, soud příslušný k jejich správnímu přezkumu je pravomocným rozhodnutím označil za nicotná, tedy za taková, která nelze ani zrušit, neboť postrádají právní účinky. Pokud přesto sloužila jako exekuční titul, mohla vyvolat žalobci majetkovou újmu“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3375/2008, uveřejněný pod číslem 89/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

30. Nejvyšší soud neshledal důvod, který by bránil vztáhnout uvedený závěr i na odpovědnost státu za nicotný právní akt vydaný v trestním řízení. I odpovědnost státu za újmu způsobenou nicotným právním aktem vydaným v trestním řízení je nutno posuzovat analogicky podle ustanovení o odpovědnosti státu za újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, a to včetně ustanovení upravujících běh promlčecí lhůty. To odpovídá i právní jistotě a oprávněným očekáváním obviněných, jejichž trestní stíhání neskončilo potvrzením předpokladu o spáchání trestného činu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Cz 6/90, citované výše).

31. Podle ustanovení § 32 odst. 1 OdpŠk je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Promlčení nemajetkové újmy upravuje § 32 odst. 3 OdpŠk, není ale rozumného důvodu pro stanovení různého počátku běhu subjektivní promlčecí doby u nároku na náhradu škody podle § 32 odst. 1 OdpŠk a nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 32 odst. 3 OdpŠk – promlčecí doba proto v obou případech (je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu újmy zrušení rozhodnutí) poběží až ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2371/2009).

32. Subjektivní promlčecí doba u nároku na náhradu škody způsobené trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, počíná běžet od okamžiku, kdy obžalovanému (obviněnému) bylo oznámeno rozhodnutí, jímž byl zproštěn obžaloby, nebo jímž bylo trestní stíhání zastaveno (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. 25 Cdo 1029/2008, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 20/2011). Jinými slovy, subjektivní promlčecí doba počíná běžet od okamžiku oznámení rozhodnutí, kterým bylo trestní stíhání skončeno, obžalovanému nebo obviněnému. Skončení trestního stíhání některými způsoby má totiž stejné důsledky jako zrušení usnesení o vznesení obvinění pro nezákonnost, jestliže k němu došlo z určitých důvodů, a to v podstatě proto, že předpoklad o spáchání trestného činu obviněným nebyl potvrzen (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Cz 6/90, citované výše).

33. V nyní posuzovaném případě bude na místě postupovat obdobně jako v rozhodnutích citovaných výše. Jak již bylo uvedeno, trestní stíhání žalobce a) sice de iure neprobíhalo, jeho faktické účinky však žalobce pociťoval, tj. vnímal existenci újmy, jejíž odškodnění je předmětem tohoto řízení. Je proto třeba zjišťovat, kterým okamžikem fakticky probíhající trestní stíhání žalobce a) skončilo.

34. Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 6. 2007 rozhodl (a Vrchní soud v Praze jeho rozhodnutí usnesením ze dne 4. 3. 2008 potvrdil), že opatření o sdělení obvinění žalobci a) odporuje

zákonným požadavkům § 160 odst. 1 trestního řádu, a vrátil věc státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu. I po vrácení věci státnímu zástupci se věc fakticky stále nacházela ve stadiu trestního stíhání (srov. § 12 odst. 10 trestního řádu). Trestní stíhání proti žalobci bylo stále de facto vedeno (ačkoliv již bylo z rozhodnutí soudů patrné, že musí být i formálně ukončeno, aby se faktický stav dostal do souladu se stavem právním, neboť trestní stíhání nebylo nikdy řádně zahájeno a nemělo tedy vůbec být vedeno).

35. Teprve poté, co státní zástupce věc vrátil policejnímu orgánu se svými pokyny k doplnění podle ustanovení § 174 odst. 2 písm. d) trestního řádu, došlo k faktickému skončení trestního stíhání a věc se vrátila do stádia prověřování, tedy do stádia před zahájením trestního stíhání. Po vrácení věci policejnímu orgánu již trestní stíhání neprobíhalo ani de iure, ani de facto. Trestní stíhání tedy (ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Cz 6/90) skončilo vrácením věci státním zástupcem policejnímu orgánu.

36. Usnesení policie o odložení věci již na vedení trestního stíhání nemělo žádný vliv, neboť jde o úkon, kterým se ukončuje fáze prověřování věci, aniž by bylo zahájeno trestní stíhání (srov. § 159a trestního řádu).

37. Odvolací soud se měl vzhledem k výše uvedenému při posuzování námitky promlčení vznesené žalovanou zabývat otázkou, kdy se žalobce a) dověděl o tom, že byla věc vrácena státním zástupcem policejnímu orgánu, neboť od tohoto okamžiku začala běžet promlčecí lhůta pro uplatnění nároku žalobce a) na náhradu nemajetkové újmy. Nejpozději se žalobce a) o vrácení věci policejnímu orgánu musel dovědět z usnesení ze dne 31. 3. 2008, kterým policejní orgán věc odložil – z něj je zřejmé, že věc již není ve stadiu trestního stíhání, ale ve stadiu prověřování policejním orgánem (před zahájením trestního stíhání). Uvedené usnesení o odložení věci bylo zástupci žalobce podle skutkových zjištění doručeno dne 12. 6. 2008. Nejpozději od tohoto okamžiku začala plynout šestiměsíční promlčecí lhůta (§ 32 odst. 3 OdpŠk), uplynula tedy nejpozději dne 12. 12. 2008. V době uplatnění nároku u žalované (v září 2010) a v době podání žaloby (dne 30. 3. 2011) byl nárok žalobce a) již promlčen.

38. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že na uvedené úvahy nemá žádný vliv otázka, zda usnesení o odložení věci policejním orgánem nabylo právní moci, neboť od jeho právní moci se počátek běhu promlčecí lhůty v této věci neodvíjí. Podstatné je, že žalobce a) se z uvedeného usnesení dověděl, že trestní stíhání skončilo a věc byla státním zástupcem vrácena policejnímu orgánu.

39. Vzhledem k výše uvedenému nebylo třeba napadený rozsudek odvolacího soudu rušit. Posouzení věci odvolacím soudem sice bylo nesprávné, ale ani po zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení by nebylo možno dospět k jinému závěru, než že žalovaný nárok je promlčen. Z hlediska závěru, ke kterému odvolací soud dospěl (že nárok je promlčen, a žalobě proto nelze vyhovět), je tedy napadený rozsudek věcně správný.

V. Závěr

40. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobce a) zamítl podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)